

165
Príjma ma ma

$$\frac{0,05}{0,008} = \frac{\frac{5}{100}}{\frac{8}{1000}} = \frac{5}{100} \cdot \frac{1000}{8} = \frac{5 \cdot 10}{1 \cdot 8} = 5$$

$$\sqrt{4 \cdot 0,25} = \sqrt{1} = 1$$
$$1:0,2^2 = 1:0,04 = 25$$

$$37 - 26 = 11$$

$$\frac{1}{5} - \frac{3}{10} = \frac{1}{10}$$

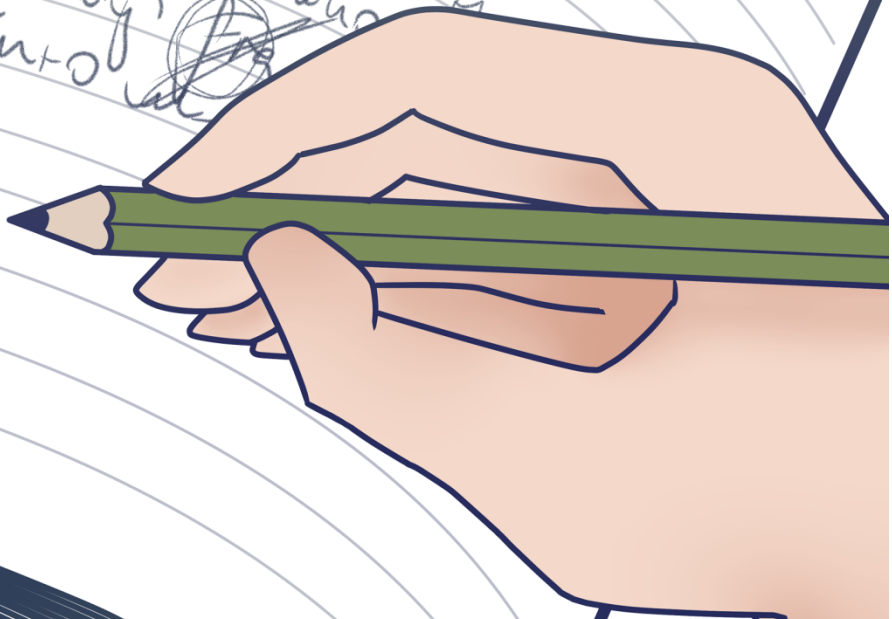
se
vení
prase

Wolkrovin

5/18

- a) bez odrazu súvis
- b) za yder vho
- c) Súdny
- d) Tento

Číslo 36

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Aktuality	4
Školní akademie.....	4
Stávka proti jídelně.....	5
Duha neboli Neznámý svět (čtvrtý díl)	8
Maturitní slohové práce	9
Téma čísla: Přijímací zkoušky	11
Fejeton.....	11
Dojmy z přijímaček	12
Vzpomínky na přijímací zkoušky.....	12
Post skriptum.....	15
Rozhovor s učitelem: PhDr. Kamila Krychtálková.....	18
Rosettská deska	19
Lesní běh.....	19
The forest run.....	20
Une course en foret.....	21
Waldlauf	22
Una carrera por el bosque.....	23
Бег в лесу	24
Básně studentů.....	25
Nesmrtelné hlasy smrtelných.....	25
Člověk	25

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři, vítám vás u dalšího čísla školního časopisu. V tomto čísle jsme vyzpovídali hlavní organizátory studentské stávky proti školním obědům, abyste se mohli dovědět, jak celou akci plánovali. Také jsme otevřeli novou rubriku věnující se cizím jazykům, která by snad mohla prohloubit vaše znalosti v této oblasti. A v neposlední řadě jsme se zeptali i našich maturantů, jak se jim dařilo při maturitní slohové práci. Doufám, že se vám bude nové číslo líbit.

Příjemné čtení vám přeje

Dominik Zajíček, šéfredaktor

Aktuality

Školní akademie

Dne 28. 3. se na naší škole uskutečnila každoroční akademie, čili série tanečních vystoupení, humorných scének a komických čísel týkajících se vždy jednoho tématu. Pro tento rok bylo na akademii i na majáles zvoleno spojení se slavnou filmovou i knižní sérií Hunger Games.

Stávka proti jídelně

V rámci akademie také vystoupili dva studenti kvinty A (Jakub Souček a Martin Dobeš) s kritickým projevem, týkajícím se kvality školního stravování a započali tak stávku, kterou svým podpisem petičního archu podpořilo 140 studentů.

A nyní již vyjádření obou účastníků:

Jakub Souček:

„Šlo vlastně o to, vymyslet něco na téma Hladové GJW, a já, protože mám revoluci v krvi, jsem se rozhodl uspořádat bojkot jídelny. S Martinem jsme dopsali scénář během první zkoušky na akademii, a potom nám už stačilo přednést to lidu. Já se postaral o celkovou propagaci akce (vylepení plakátů, rozšíření mezi studenty a

učitele). Ze začátku na naší petici zářilo pouze pět podpisů, z toho tři byly naše, ale po dvou vystoupeních jsme jich měli už něco okolo 140. Ta naše petice se rozrostla takovým způsobem, že ji viděli až v ředitelně.

Martin Dobeš:

„Všechno to začalo tak, že ke mně v pátek 22.3. Kuba přišel a zeptal se mě, jestli bych se s ním neúčastnil jeho plánovaného vystoupení na Akademii s tím, že sepíšu alespoň část scénáře. Já souhlasil a sepsal provizorní verzi, z níž jsme nakonec použili (a mírně upravili) úvod. K finálnímu zásahu do textu došlo v pondělí, čili jsme měli dva dny na rozdělení replik a naučení textu, což jsme nakonec zvládli. Po úspěšném odprezentování našeho výstupu jsme začali sbírat podpisy. Poté si nás trpělivě vyslechl pan ředitel a slíbil nám, že po Velikonocích napíše dopis vedoucí školní jídelny a řediteli Švehlové školy, ve kterém přetlumočí naše názory.

A tak jsme čekali a pomalu už přestávali doufat v úspěch. Ovšem ve středu 3. 4. nás navštívil pan ředitel a sdělil nám, že nás nazítří očekává v ředitelně, kde se mimo nás sejde právě i s adresáty výše zmíněného dopisu. My, v domnění, že dojde ke konfrontaci nás a vedoucích školní jídelny a ředitele Švehlovy školy, jsme celý večer usilovně studovali veškeré dostupné vyhlášky a zákony ohledně školního stravování, abychom byli připraveni odpovědět na veškeré argumenty, ale k našemu velkému překvapení (a u mě osobně i k nezměrné úlevě), si nás pan ředitel předvolal odděleně. Řekl nám výsledky jeho předešlé debaty a navrhl nám

jednodenní „stáž“ v kuchyni na Vápenici, abychom si ověřili složení a proces přípravy naší stravy, na což jsme oba odpověděli souhlasně. Dále prohlásil, že zařídí modernizaci provozu (nákup nových strojů namísto těch současných, čtvrtstoletí starých), ke které by mělo dojít v průběhu příštího školního roku

Ke stáži došlo ve středu 10. 4., kdy jsme se okolo šesté hodiny ranní dostavili na Vápenici, kde jsme dostali jako první úkol vyskládání a přenos surovin a poté jsme vyfasovali zástěry a šli se (za velice trpělivého dohledu kuchařek) věnovat přípravě středečního obědového menu (řízek s bramborovou kaší, špenát s vejci a mrkvový salát). Osobně jsem velice rád za tuto nenahraditelnou a cennou zkušenost, protože jsem mj. zjistil, že práce v kuchyni se zdá jako zajímavé a krásné zaměstnání (což sice na jednu stranu je, ale vše má svá plus i minus), ovšem ve skutečnosti jde o fyzicky náročný a nepříliš štědře honorovaný způsob obživy. Dále, že všechny použité ingredience jsou skutečně biologického původu (nulový výskyt instantních přísad) a že za částku 28 Kč (která je bohužel neměnná) a v rozmezí údajů uveřejněných ve výživových tabulkách, se dá horko těžko uvařit kvalitnější strava, než je teď.

Nakonec jsme zeptali i několika studentů gymnázia, co si o stávce proti školní jídelně myslí:

D.Z.: „Se stávkou souhlasím, líbí se mi jako projev svobodného myšlení a názoru. Navíc v tomto případě si myslím, že se jedná i o stávku opodstatněnou, protože kvalita školních obědů nebyla na moc vysoké úrovni.“

B.B.: „Podle mě se jedná o dobrý nápad. Zejména bych vytkla nedostatečně hygienický přístup personálu k podávaným pokrmům.“

J.J.: „Nemyslím si, že je to stávka směřující na správné místo. Jídlo ve školní jídelně určitě není hlavní nebo klíčový problém, který by měl studenty trápit. Divím se, že studenti už dávno nezačali vymýšlet stávky zaměřené na způsoby výuky na naší škole, na přehnanou intervenci vedení školy do aktivit studentů, jako je např. majáles či maturitní ples. Překvapuje mě také, že se nikdo nepozastavil nad náhlým a dle mého názoru nesmyslným pozastavením zahraničních zájezdů.“

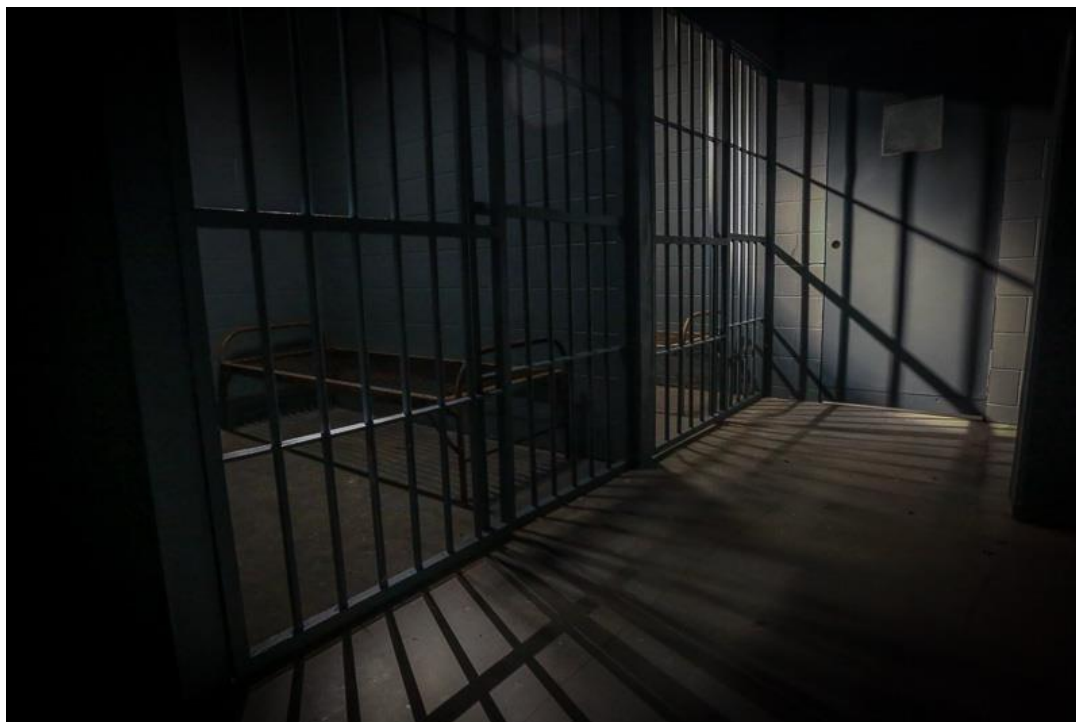
Je správné stát si za svým názorem a je nutné za něj bojovat. Na druhou stranu si však říkám, nakolik je opodstatněná stávka vůči obědům, které stojí necelých 30 Kč (přesněji 28), a byť jde o prezentaci a občas i chutí spíše druhou třídu, nevím, co lepšího lze za tuto nízkou částku očekávat. Rád bych viděl tuto iniciativu ve více perspektivních směrech. Je nutné si uvědomit, jak je pro nás, pro studenty důležité naše současné životní období a co je našimi prioritami. Pokud je to

kvalita obědů ve školní jídelně, prosím, pak stojí za to angažovat se ve prospěch pozvednutí kvality, dejme tomu za zvýšení jeho ceny. Rozhodně si ale nemyslím, že je tento problém jedním z těch nejpálčivějších, které se nás týkají.“

Duha neboli Neznámý svět (čtvrtý díl)

přes celé sídlo (mimořádně luxusně vybavený, plný rozličných, ale nekýčovitých barev).

„Hej! Stůjte!“ uslyšeli jsme, jak na nás huláká jakási strážník a vybíhá za námi. Snažili jsme se utýct, ale najednou námi projela ochromující bolest (ten zmetek nás střelil do nohy) a my se skáceli na zem jak stromy po bouři. A od té chvíle už si toho moc nepamatuji (předpokládám, že nás svázal, naložil nás na káru a odvezl.) Když jsem se probudil (od téhle části dál už si to pamatuji), ucejtil jsem na svém těle přebíhat krysy a došlo mi, že jsem ve vězení (pochopitelně na samotce). A co tam chcete dělat? Nic! Seděl jsem a civěl do zdi jak meditující Tibeťan. Když jsem tam seděl asi půl hodiny (což mi připadalo jako celá věčnost), uslyšel jsem cinkání klíčů, odmykání cely a hrubé šubnutí svalnatých paží, které mě vlekly snad

Autor:
Martin
Dobeš

Zdroj obrázku: <http://www.policesetla.com/jail-cell-standing-set/>

Maturitní slohové práce

Maturitní slohová práce byla prvním výstřelem blížící se kanonády maturitních zkoušek. Drtivá většina studentů ji hodnotila jako poměrně zvládnutelnou. Na výběr bylo z těchto témat a slohových útvarů:

- 1) Prague Food Festival 2018 (zpráva do časopisu o průběhu akce)
- 2) Dobrodružství s piráty (vypravování)
- 3) Únikové hry – tajemná místnost a hodina času (článek do společenského časopisu)
- 4) Nezapomenutelná záporná postava (charakteristika jedné z vyjmenovaných postav)
- 5) Může být obdivuhodný i zdánlivě obyčejný život (úvaha)
- 6) Školní slavnost (úřední dopis)

Ze zadání si tak opravdu mohl vybrat v podstatě každý, největším problémem se ukázalo být správné zpracování slohové práce po stránce všech zásad, které k danému útvaru náleží. Často si maturanti nebyli jisti, zda je nutno psát nadpis, či opsat úvodní úryvek ze zadání. Obecně byly nálady ze slohovek docela pozitivní, koneckonců jediné, čím se lze řídit, je sebereflexe, jelikož na výsledky se ještě stále čeká. Nikdo však nemá pocit, že by svým textem neuspokojil potřeby zadání a tedy že by neprospěl.

Myšlenky všech se každopádně obrací spíše ke zbytku maturity, jelikož se blíží písemné zkoušky již v prvním květnovém týdnu, a ústní maturity, jejichž termín je z nějakých důvodů stále ještě nejasný. Slohová práce byla

pravděpodobně opravdu tou nejjednodušší částí maturitní zkoušky.

Dojmy ze slohových prací

Jak vám vyhovovala témata?

Matylda Klosová: Ohledně témat se večer před slohovou prací vzedmula vlna paniky. Na facebooku totiž někdo zveřejnil zprávu, že jeho teta od babiččiny sestřenice z druhého kolene pracuje v CERMATU a shodou náhod se jí do rukou dostala témata letošních maturitních slohových prací. Řada vrstevníků byla znepokojena myšlenkou, že by musela psát úvahu na téma 100 let republiky, ovšem ti, kteří práci další den psali, byli potěšeni, že jsou témata mnohem přívětivější, než hrozilo. Většina témat byla velmi dobrá, já osobně jsem psala úvahu na téma: Může být obdivuhodný i zdánlivě obyčejný život?

Aneta Matzenauerová: No, původně jsem byla rozhodnutá pro vyprávění, ale bohužel téma nebylo úplně podle mých představ, a tak jsem musela změnit taktiku (smích). Naštěstí bylo i tak z čeho vybírat, a dokonce popis záporné postavy ladil i s tématem našeho plesu (popisoval se Lord Voldemort).

Jakub Šmíd: Od začátku jsem věděl, že chci psát úvahu. Takže jsem jen přelistoval přes ostatní slohové útvary a vybral jsem si právě ji. Téma mi docela sedlo, ale nepřišlo mi ani lehké, ani těžké. S dosažením minimálního počtu slov jsem žádný problém neměl, už v čase vyhrazeném na výběr tématu jsem věděl, o čem budu ve své práci psát.

Jak se vám psalo?

Matylda Klosová: Slohová práce se psala dobře, na vše je dostatek času, takže si člověk může vše v klidu rozmyslet. Měla jsem obavy z počtu slov, protože jsem byla ze školy (Mgr. Hnízdilovou, pozn.red.) trénována na 200 slov, ale na maturitní slohové práci jich musí být 250. Měla jsem ale čas si text i několikrát přečíst, tak uvidíme.

Aneta Matzenauerová: Ze začátku jsem byla v pohodě, ale jak se posouval čas, nervozita trochu rostla. Ale věřím, že jsem tam napsala vše, co jsem měla, a teď už jen doufám, že to vyjde.

Jakub Šmíd: S dosažením minimálního počtu slov jsem žádný problém neměl, už v čase vyhrazeném na výběr tématu jsem věděl, o čem budu ve své práci psát, takže bylo psaní dobré.

Téma čísla: Přijímací zkoušky

Fejeton

Nejočekávanější období všech studentů devátých či pátých nebo i sedmých tříd začalo. Přijímací zkoušky jsou tu. Ti, co je mají za sebou, jsou rádi. Ale ta skupina, co to má před sebou, se toho „nemohla dočkat“, že ani dospát nemohli. Obecně je to pro ně období nervozity a očekávání, ale učitelé základních škol to vidí úplně jinak. Jsou rádi, že už se nás zbaví. Komu by totiž neudělalo radost to, že se s námi v příštím roce bude trápit někdo jiný. Mně by to radost udělalo, šetřila bych si svou vzácnou energii. A teď si představte ty učitele, ti musí skákat radostí. Na konci roku vás sice oplakávají, ale neberte to vážně. Učitel musí být někdy i rozený herec, ne?

Ten, kdo se „pečlivě“ připravoval, se bát nemusel. Ale je tu i jeden háček. Víte úplně vše až na to, kde je vůbec ta třída. Už zvenku vypadá ta škola velká a uvnitř není jenom velká, protože je to úplné bludiště. Něco vám chybí, říkáte si...mapa, ta by se hodila. Dobrá zpráva je, že ty lepší školy mají značky a už víte, kam máte jít. Ale ta špatná je, že si můžete sáhnout až na dno svých fyzických sil, jelikož s trochou štěstí můžete jít až do třetího patra. I ty lepší školy nemají vše. V našem případě výtah. U dveří, když už je najdete, si můžete oddychnout, jakmile vidíte své jméno. Aspoň něco bude správně. Učitel vejde do třídy plný klidu a pohody. Ještě aby ne, jeho práce je ta nejjednodušší. Monotónně nás poučí,

co můžeme a co nesmíme dělat, a nenápadně nás ještě více vystresuje. Při psaní přijímaček se bojíte, abyste to stihli, ale pak když čekáte, až uplyne čas, je to ještě horší. Buď jste byli moc rychlí, protože jste to uměli, nebo protože jste něco odbyli. Nebo ostatní jsou jednoduše moc pomalí, a tak jim to dlouho trvá, anebo taky mohou být až moc chytrí. Ať to vyhodnotíte jakkoli, tak ani jedna možnost není uklidňující nebo pozitivní.

Pak přichází měsíc čekání, kdy jde v podstatě o vše. Buď to vyjde, nebo ne. Všechny školy už daly výsledky na internet kromě...no ano, kromě té vaší. Asi zákon schválnosti. Vy máte dodržet časový limit na otázky, ale vaše škola si s výsledky dává načas.

Stálo vám to za to? Jste teď šťastní?

Autor: Laura Hanousková

ČESKÝ JAZYK A LITERATURA 9

DIDAKTICKÝ TEST

Počet úloh: 30

Maximální bodové hodnocení: 50 bodů

Povolené pomůcky: psací potřeby

☒ Základní informace k zadání zkoušky

zadání didaktického

Jméno a příjmení

- Pokud bude odpověď, z zakřížkova vyznačte

Dojmy z přijímaček

Na to, jak se jí přijímací zkoušky na gymnázium psaly, zda byla nervózní a co pro ni bylo nejtěžší, jsme se zeptali uchazečky o studium na čtyřletém gymnáziu, Simony Jelínkové:

První přihlášku jsem si dávala právě na Gymnázium Jiřího Wolker. Ani jsem se moc nebála, docela mě uklidnila učitelka, co mi zde před testem z matematiky říkala, co máme dělat, jak máme přesně testy vyplňovat a podobně. Matematika se mi nezdála ani příliš těžká, dala se zvládnout, i když by mi víc času pomohlo. Druhý termín pro mě byl horší.

Čeština se mi naopak zdála oba dva termíny stejně lehká a netrvala mi moc dlouho, takže jsem měla ještě dost času na zkontrolování.

Celkově bych řekla, že se mi to víc povedlo na prvním termínu, protože jsem byla víc v pohodě a i prostředí školy mi sedlo víc. Doufám, že to snad vyjde.

Vzpomínky na přijímací zkoušky

Zeptali jsme se také několika současných žáků prvního ročníku na čtyřletém gymnáziu i na osmiletém gymnáziu, jak vzpomínají na své nedávné přijímací zkoušky:

Tomáš Crhonek, 1.A: Přijímačky pro mě byly strašák, který mě děsil celou 9. třídu. Ovšem teď, když se na to dívám zpětně, tak to tak strašné nebylo. Začal jsem se připravovat už v září, jelikož jsem měl domluvené doučování z matematiky. Na český jazyk jsem se připravil sám. Za těch několik měsíců jsem stihl napsat asi všechny testy, které CERMAT vydal. Den před přijímačkami jsem strávil tím, že jsem si opakoval všechno, co jsem se za tu dobu naučil.

Na první termín jsem byl hodně nervózní. V ten den pociťoval napětí snad každý. Matematiku jsem zvládl téměř bez problémů, ale češtinu jsem nestíhal, protože jsem četl a kontroloval celý test dvakrát.

Nakonec jsem možná díky tomu napsal test z češtiny dobře a dostal se tak na vybranou školu. Vždyť se přece říká: dvakrát měř, jednou řež. A u přijímaček to platí dvojnásob.

Denisa Jurdová, 1.A: Bude to již rok, co jsem psala přijímací zkoušky na střední školu. Pravidelná dávka stresu přicházela den co den již od prvního ledna minulého roku. Stresovala jsem a to opravdu hodně. Brala jsem to jako jeden z mála důležitých kroků v mém životě, který jednou předčí jen

maturita. Visel nade mnou obrovský vykřičník, protože čím blíž byl termín prvního kola, tím větší byla panika. Pocit, že to nezvládnou, se připomínal poměrně často. Většina mých spolužáků trávila odpoledne po vyučování na přípravných kurzech a já jsem si musela stačit pouze se semináři, které nám poskytla naše základní škola. Potila jsem se nad testy každý víkend. Největší strach jsem měla určitě z matematiky. Ta nepatřila nikdy mezi mé přednosti.

Než jsem se nadála, přišel první termín přijímacích zkoušek, nadešel den D. V kalendáři byl 12. duben. S velkým očekáváním jsem přijela před gymnázium a ve chvíli, kdy jsem spatřila všechny své konkurenty, bylo mi jasné, že to bude velký boj. Všichni vypadali velmi inteligentně a ptala jsem se sama sebe, co tady vlastně dělám. Nejistota mě pronásledovala na každém kroku. Usedli jsme do prázdných lavic. Z každého z nás úplně vyzařovala zvědavost. Prohlíželi jsme se navzájem a přemýšleli, s kým se v září potkáme. Už na začátku vzniklo několik nových přátelství. Již před budovou školy jsem si říkala, jak úžasné by bylo začít nový školní rok a novou životní etapu právě na této škole. Pomalu se vytrácela nervozita i se strachem a převládala euforie z nového prostředí. Jenže nic netrvá věčně. Do třídy přišla na první pohled velmi příjemná paní menšího vzrůstu. Na začátku proběhly klasické organizační věci. Nejhorší byla přehlídka všech uchazečů. Každý z nás musel opustit své pohodlné místo a jít podepsat nějakou listinu. Napětí se dalo krájet. Následně nám byly rozdány archy a později i listy s jednotlivými otázkami. Byla to osudná matematika.

Za 70 minut jsem se snažila dostat ze sebe vše, co bylo v mých silách. Po náročném testu nás čekala přestávka. Po hodině a půl brouzdání po městě a plánování budoucnosti na této škole jsme se zase vrátili k druhému testu. Tentokrát na nás čekal český jazyk. Na ten jsem se i těšila. Vyděšená jsem byla ale až ve chvíli, kdy do třídy přišla velmi rázná a přísná paní učitelka. V tu chvíli jsem všechny své vědomosti zapomněla. Teprve teď se mi roztřásla kolena, matematika byla rázem procházka růžovým sadem. Bylo to nekonečných 60 minut. Test nebyl těžký. S jednotlivými otázkami jsem neměla problém a docela mi sedly. Vše proběhlo poměrně hladce. Po odevzdání obou papírů jsem si oddechla a cítila jsem velkou úlevu. Po tom, co jsem opustila školu, jsem se cítila skvěle. Určitý strach jsem pořád měla, ale ten největší zůstal uvnitř budovy. Teď nadešla jen chvíle napínavého očekávání výsledků a pořadí nás všech.

Výsledky přišly o měsíc později. Bylo to krátce před mými narozeninami, proto o to větší byla moje radost, když jsem zjistila, že jsem byla přijata na obě střední školy. Všechny ty víkendy strávené učením, stres a strach se najednou proměnili v obrovskou úlevu a radost. Nyní si užívám první rok na střední škole a s úsměvem vzpomínám, jaké to bylo sedět v té tiché třídě plné mladých ambiciózních lidí.

Zuzana Kolářková, 1.A: Mně šla u obou termínů lépe čeština, ale připadlo mi, že matematika byla těžší na první termín. Slovní úlohy pro mě byly

samozřejmě horší než konstrukční úlohy, které se mi zdály docela jednoduché. V češtině bylo lehké poskládání vět a opravování pravopisu, ale problém pro mě bylo určit, co je z daného textu pravda.

Petr Schuster, O1.B: Prosinec 2016, den otevřených dveří. Dveře mi otevřelo nejenom GJW, ale také Cyrilometodějské gymnázium. Více se mi líbily dveře na GJW, byly dokonce troje. Hned po Novém roce začaly přípravné kurzy. Nejdříve jsem psal zkušební testy, a poté následovala spousta vysvětlování a odůvodňování. V dubnu 2017 se blížil onen očekávaný termín písemných přijímacích testů. Tak jsem ho s nechutí očekával, až jsem zapomněl vše, co jsem se naučil na přípravkách. Pak to začalo. Sundat hodinky, vyndat svačiny a dvakrát 90 minut pocení. Do toho nervozita, stres a beznaděj, které se podepsaly na mém výsledku. Naši z toho moc šťastní nebyli. Moje sebevědomí také utrpělo. Na základce to bylo v pořádku, ale gympl je jiná liga a tu jsem chtěl hrát. I viděl Bůh, že na světě se stresují děti na přijímacích zkouškách. I vymyslel Bůh odvolání. I viděl Bůh, že odvolání funguje...a já mohl nastoupit v září do primy B. Stal se ze mne ligový hráč...díky Bohu.

Post skriptum

Vítáme vás u čtení dalšího rozhovoru s významnými absolventy našeho gymnázia. Tentokrát jsme vyzpovídali MgA. Aleše Procházku, který na našem gymnáziu studoval v letech 1990 až 1994. V současné době je ředitelem prostějovské městské knihovny a zároveň je i principálem Divadla POINT.

1) Jste principálem Divadla POINT a ředitelem místní městské knihovny. Jak to všechno zvládáte? Dokázal byste v krátkosti shrnout, v čem spočívá Vaše práce?

Obě tyto funkce, zda je tak mohu nazvat, mají spoustu věcí společných. Když bychom to vzali obecně z toho hlediska, že obojí je nějaká kulturní aktivita, tak se to v mnoha ohledech prolíná. Typickým příkladem je majáles. Pořádá ho sice gymnázium, ale podílí se na něm jak POINT, tak i knihovna a to i přes to, že samotná knihovna má ke gymnáziu poměrně daleko. Většina organizátorů z řad studentů jsou členy našeho divadla a knihovna naopak dodává jednotlivé porotce, jejichž úkolem je hodnotit masky, vybrat z nich tu nejlepší a rozhodují i o nejlepším vystoupení. Jak to všechno dohromady stíhám? Když se koná nějaká kulturní záležitost, v tomto případě třeba odhalování sochy Jiřího Wolker, který má mnoho společného s literaturou. Na druhé straně stojí potom jiná oblast kultury, konkrétně sochařství. Tady se spojuje knihovna, potažmo literatura, a sochařství. POINT

k tomu všemu přispěl výběrem písní z kdysi uvedeného představení Nahý Wolker, tyto písně zazněly u samotného odhalování, takže bych řekl, že úspěšně stíhám obojí. Snažím se, aby vše vždy fungovalo tak, jak má.

2) V jakých letech jste studoval na našem gymnáziu?

Toto gymnázium jsem navštěvoval v letech 1990 – 1994. Bylo to asi nejhezčí období, které tahle škola zažívala. Bylo to krátce po Sametové revoluci, všude panovala ohromná euforie. Studenti, kteří přišli ze základních škol, kde se dříve prakticky vůbec nic nesmělo, měli najednou spoustu nových možností. Vznikaly čajovny, začalo se vystavovat nezávislé umění, začaly se rodit dokonce i kapely a divadla, která nyní nikdo necenzuroval. Už jen díky tomuhle na

svá středoškolská léta vzpomínám v dobrém a rád.

3) Na jaké učitele rád vzpomínáte?

Strašně rád vzpomínám na pana ředitele Šverdíka, který už bohužel není mezi námi. Velmi mě ovlivnili i manželé Kolářovi. Paní Kolářová vyučovala češtinu a pan Kolář základy společenských věd. Oba měli ve svém oboru velký přesah, což znamená, že byli schopni mluvit i o věcech, které se netýkaly jen tématu. Nabízeli svým studentům širší souvislosti. Jen díky nim jsem se tohle všechno naučil. Později jsem začal na gymnáziu také učit a setkal jsem se s některými učiteli, kteří učili mě samotného. Bylo to neuvěřitelné. Tehdy byli krátce po studiích a teď byli zkušenými pedagogy. Až na několik výjimek vzpomínám na téměř všechny učitele velice rád. Pokud bych měl jmenovat alespoň jednu z těch výjimek, bude to paní profesorka chemie, která již na této škole neučí.

4) Když se zaměříme na divadlo, hrával jste i některé role. Jaká herecká role je Vaší vysněnou? Je někdo, koho byste chtěl ztvárnit?

Já to takhle vůbec neberu, ani se nepovažuji za herce, to i přes to, že jsem vystudoval herectví na pražském DAMU. Nemůžu říct, že jsem vždy snil o tom, že si jednou zahraji Hamleta. Spíše bych se přikláněl k režii. Velmi rád bych režíroval jednu z her Williama Shakespeara, nejvíce mě láká Romeo a Julie. Zatím se mi však nepovedlo sestavit ansábl vhodný k uskutečnění této hry.

5) Zbývá Vám i přes to všechno nějaký volný čas na jiné koníčky?

Volného času je velmi málo, ale o to intenzivněji ho prožívám a užívám si ho. V listopadu se mi narodil syn, takže mnoho času trávím teď s rodinou.

6) To, že je Divadlo POINT velmi oblíbené, se nedá popřít. Jednou z nejoblíbenějších her, která byla uvedena, byl jednoznačně Testosteron. Máte v rukávu nějaké podobné?

Ano, začali jsme pracovat na novém představení. Mělo by to být představení podobného rázu jako Testosteron, opět se bude jednat o pánskou záležitost. Po jazykové stránce to nebude tak ostré jako v případě Testosteronu, nicméně popularitu to určitě nezmenší. Titul však zatím prozradit nemohu.

7) Co plánujete do budoucna s divadlem i s knihovnou?

S divadlem teď především řešíme otázku prostor. Prostory, které zatím využíváme, nejsou pro herce úplně nejvhodnější. V knihovně je pořád spousta nových věcí. Knihovny, na rozdíl od divadel, nemají takový problém s konkurencí. Když v divadle uvedete nějaký titul, například již zmíněnou hru Romeo a Julie, zjistíte, že několik dalších divadel po celé republice zkouší tu stejnou hru jako to vaše. Není to ale o tom, že by vám tuto hru ukradli, ale ta samotná myšlenka se nějak přenesla a o hru projeví zájem více divadel. Problém nastává tehdy, když se tato divadla sejdou na jedné divadelní přehlídce, kde může uspět

pouze jedno představení, zatímco u knihoven je ta regionální působnost jistou ochranou před vzájemným odcizením nápadů. V případě knihoven je to právě naopak. Když určitá knihovna vymyslí něco velmi originálního, ráda se se svým nápadem podělí s dalšími knihovnami. Potom máme radost, že se nápad ujal i v jiné knihovně, což znamená, že knihovna není konkurenční prostředí, ba naopak, o nápady se dělíme.

Rozhovor s učitelem: PhDr. Kamila Krychtálková

V tomto čísle jsme pro vás připravili rozhovor s PhDr. Kamilou Krychtálkovou, která se na naši školu vrátila po mateřské dovolené a někteří ji již znáte z hodin českého jazyka.

1. V jakých letech jste na tomto gymnáziu učila, než jste odešla na mateřskou dovolenou?

Na GJW učím od roku 2006, v letech 2008 a 2015 jsem šla na mateřskou.

2. Kde jste studovala?

Studovala jsem na Univerzitě Palackého v Olomouci.

3. Odkud pocházíte?

Pocházím z části Plumlova.

4. Učíte český jazyk. Jak jste se k tomuto předmětu dostala? Baval vás i na střední, popřípadě na základní škole?

Český jazyk mě bavil vždycky, hlavně rozbory (smích). Původně jsem chtěla studovat dějepis, ale nakonec z toho byla čeština a ZSV.

5. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta?

Vzpomínám ráda. I když si to člověk v té době moc neuvědomuje, je v podstatě bezstarostný. Samozřejmě má svoje povinnosti, ale pořád má za sebou někoho (ať už doma, nebo ve

škole), kdo ty nejdůležitější věci řeší za něj.

6. Rozumíte si se studenty GJW? Je něco, co byste jim vytkla?

Myslím a doufám, že si celkem rozumíme. Nemám, co bych obecně vytýkala. Mám snad jen jedno přání - že by některým studentům mohly se vstupem učitele do třídy samy vypadávat telefony z ruky. Jinak řeším věci ráda na rovinu, takže když mám potřebu někomu něco vytknout, tak mu to taky vytknu.

7. Je na hodinách či výuce něco, co vás nebaví? Něco, co byste chtěla změnit?

Jednoznačně bych změnila podobu státní maturity z českého jazyka. Ta mě opravdu nebaví.

8. Co ráda děláte ve volném čase?

Ten už jsem neměla tak dávno, že vlastně ani nevím :) Veškerý volný čas trávím se svými dětmi, takže zrovna moc "volný" není.

9. „This or that?“

- a. Sukně X Kalhoty
- b. Film x Seriál
- c. Město X Vesnice
- d. Sladké X Slané
- e. Jste: Ranní ptáče X Noční sova
- f. Slunce X Déšť

Autoři: Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Rosettská deska

Od nynějšího čísla jsme připravili novou rubriku, ve které se jeden text česky napsané povídky objeví v několika cizojazyčných modifikacích, aby si čtenáři mohli prohloubit své jazykové znalosti.

Lesní běh

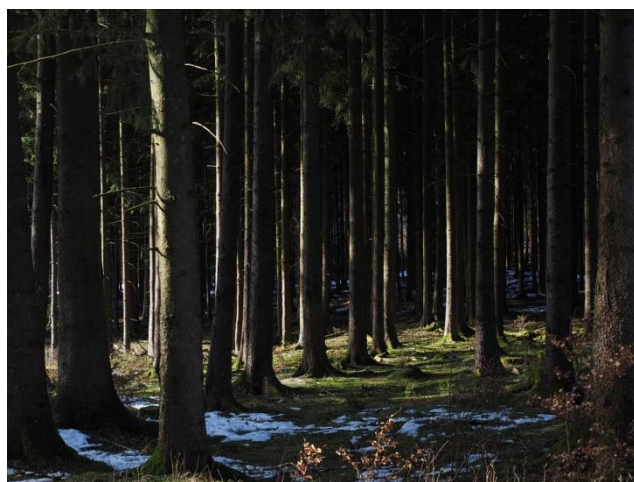
Nádech, výdech. Soustřed' se na ten rytmus. Pravá noha vpřed, položit, přenést váhu, opakovat s levou. Zůstaň narovnaný, nehrb se. Tak vydržíš nejdéle.

Běh je náročný. Hlavně, když se vám o nohy chytá ostružiní, a zem je po dešti mokrá. Není nic zrádnějšího než vlhké jehličí. Stačí jen malá hromádka. Na chvilku ztratíte balanc a už jste na zemi. Ale i tak je les krásný. Listnaté stromy v dopoledním slunci vypadají, jako by tančily. Příležitostné jehličnany mezi nimi stojí jako strážci. Temní, tajemní. Line se od nich vůně smůly. Občas zaslechnu nějakého dravce. Je to káně nebo jestřáb? Krouží nad nedalekou loukou a hledá se něco k jídlu. A kdybych si tu na chvilku sednul, určitě by byli slyšet i různí drobní živočichové, jak se pohybují popadaným listím.

Na to ale není čas. Musím běžet. To, co teď slyšet nechci, ale slyším více než dobře se totiž blíží. Lidské kroky. Výkřiky. Běh v lese jim dělá velký problém. Přesto mě díky své bezohlednosti dohánějí. Lámou malé stromky. Rozkopávají houby. Ničí vše. Nechápu, proč to dělají. Ale hlavně, proč se mě snaží dostat? Jsem jeden z nich. Člověk. A přesto na mě uspořádali

hon jak na vysokou. Musím přidat na tempu.

Už když jsem si jich poprvé všimnul, bylo mi jasné, že nemají dobré úmysly. Byli rozestavěni všude kolem okraje lesa. Slyšel jsem cinkání kovu a jejich hlasy, jak na sebe křičeli, kudy půjdou, aby mi odřízli cestu. Nechtěli, abych se dostal do svého domu. „Mohl by se tam opevnit,“ říkali. To sotva! Ještě byste mi ho rozbili! Ne, cíl cesty byl už od začátku jasný. Za bukem, spáleným od blesku z předloňské bouřky, zahrnout vpravo. Rovně asi tři minuty, přeskočit potůček, za ním doleva. Tam jsou ty velké kameny. Nebudou čekat, že půjdu přes ně. To by je chvíli mohlo zmást. Pak opět rovně, dokud nebudu ve skalách. Mí pronásledovatelé se bojí do nich vstoupit. Ti vesničtí hlupáci si myslí, že v jeskyních žijí duchové. Nepůjdou tam. Nenajdou mě. Přežiju.

Autor: Vendula Bereczová

Zdroj obrázku: <https://pixabay.com/cs/les-stromy-kmeny-strom%C5%AF-1024888/>

The forest run

Inhale. Exhale. Right foot forward. Put it down. Shift your weight to the other foot. Now, repeat with your left foot. Keep your back straight. Don't slouch. This will keep you going.

Running is hard. Especially when your feet get tangled in brambles and the ground is wet. There's nothing trickier than wet pine needles. Sometimes, even a small pile of them makes you lose your balance and you end up on the ground in no time. Still, the forest has its charm. The broad-leaved trees seem to be dancing in the morning sun. Occasional conifers stand among them as guards, dark and mysterious. A lovely smell of resin wafts through the air. Every now and then, I hear a bird of prey cry. Is it a buzzard or a hawk? They are circling above a distant meadow, searching for food. And if I sat down here, just for a while, I might hear other small animals scrambling through the fallen leaves.

But there is no time for that. I need to keep running. The one thing I don't want to hear right now, yet hear it more than well, is slowly approaching. Human footsteps. Cries. It is difficult for them to run, yet they are gaining on me thanks to their thoughtlessness. They are trampling small trees. Kicking mushrooms to pieces. They are destroying everything. I don't understand why they are doing all this. And, even more, I don't understand why they are trying to get me. I'm one of them. A human. But still, they are hunting me like deer. I need to speed up.

I knew they had bad intentions the first time I saw them. All of them

were standing at the edge of the forest. I heard a tinkling of metal. They were shouting at each other trying to decide how to head me off. They didn't want me to get to my house. 'He could fortify himself in the house,' they said. Fat chance! You would break it if you could. No, the destination has always been clear to me. I need to turn right past the beech which was burnt in a storm two years ago; go straight on for about three minutes; jump over the stream, and turn left. This is where the big stones are. They won't know I was planning to cross them. This might fox them for a minute. Then I'll go straight on again until I get to the caves. My pursuers will be afraid to follow me there. Those village fools believe there are ghosts inside the caves. They won't go there. They won't find me there. I'll survive.

Une course en forêt

Inspire, expire. Concentre-toi sur le rythme. Mets ta jambe droite en avant, pose-là au sol, déplace ton poids de l'autre côté et fais et la même chose avec la gauche. Reste bien droit, ne sois pas courbé. C'est de cette façon que tu tiendras le plus longtemps possible.

Courir est difficile. Surtout quand votre pied s'accroche aux ronces et que la terre est mouillée après la pluie. Il n'y a rien de plus traître que des épines humides. Il suffit d'un petit tas. Vous perdez l'équilibre une fraction de seconde et vous êtes à terre. Mais même comme ça, la forêt est belle. Sous le soleil du matin, les arbres feuillus semblent danser et au milieu, les rares conifères se dressent en gardiens. Obscurs, secrets. Une odeur de résine en émane. Ca et là, j'entends un rapace. Est-ce une buse ou un autour? Il survole la prairie et cherche quelque chose à manger. Et si je m'asseyais ici un instant, je pourrais certainement entendre divers animaux se mouvoir dans les feuilles.

Mais je n'en ai pas le temps. Il faut que je coure. En effet, ce que je ne veux pas entendre, mais que j'entends plus que bien, approche. Des pas humains. Des cris. La course dans la forêt leur pose un gros problème. Pourtant, ils me rattrappent avec leur mépris. Ils brisent les arbustes. Ils piétinent les champignons. Ils détruisent tout. Je ne comprends pas pourquoi ils font cela. Mais surtout, pourquoi essaient-ils de m'avoir? Je suis l'un d'entre eux. Un homme. Et pourtant ils ont organisé une course à

ma poursuite, telle une chasse au gibier. Il faut que j'accélère.

Rien qu'au premier regard, j'ai compris qu'ils n'avaient pas de bonnes intentions. Ils étaient positionnés partout à la lisière de la forêt. J'ai entendu des tintements de métal et des voix; je les ai entendus se crier dessus, et se demander par où ils passaient pour me bloquer le chemin. Ils ne voulaient pas que je retrouve ma maison. „Il pourrait se barricader“, disaient-ils. Pas de risque! Vous seriez capable de me la détruire! Non, le but de mon trajet était clair dès le départ. Derrière le hêtre brûlé par la foudre lors d'un orage il y a deux ans, tourner à droite. Tout droit pendant environ trois minutes, sauter le ruisseau, tourner à gauche. A cet endroit, il y a les grosses pierres. Elles n'attendent pas que je les franchisse. Cela pourrait les troubler. Puis, de nouveau tout droit tant que je n'atteins pas les rochers. Mes poursuivants ont peur d'y pénétrer. Ces ploucs pensent qu'il y a des fantômes dans les grottes. Ils ne viendront pas ici. Ils ne me trouveront pas. Je survivrai.

Waldlauf

Atmen, ausatmen. Konzentriere dich auf diesen Rhythmus. Rechtes Bein nach vorn, legen, Gewicht übertragen, mit linkem Fuß wiederholen. Bleib begradigt, steh gerade. So wirst du am längsten halten.

Das Laufen ist anspruchsvoll. Vor allem, wenn Sie von den Brombeeren erwischt werden und der Boden nach Regen nass ist. Es gibt nichts Verräterisches als eine feuchte Nadel. Nur ein kleiner Haufen. Sie werden für eine Weile das Gleichgewicht verlieren und Sie sind bereits auf dem Boden. Aber trotzdem ist der Wald schön. Die Laubbäume in der Morgensonne sehen aus, als ob sie getanzt hätten. Gelegentliche Nadelbäume stehen zwischen ihnen als Wächter. Dunkel, geheimnisvoll. Sie riechen vom Pechduft. Manchmal höre ich ein Raubtier. Ist es ein Bussard oder ein Habicht? Sie kreisen über eine nahe gelegene Wiese und suchen etwas zum Essen. Und wenn ich mich für einen Moment hinsetzte, würde man sicherlich eine Anzahl kleiner Tiere hören, die sich durch die Blätter bewegen.

Aber es gibt keine Zeit. Ich muss rennen. Was ich jetzt nicht hören will, aber ich höre das gut, kommt. Menschliche Schritte. Die Schreie. Das Laufen im Wald macht ihnen ein großes Problem. Trotzdem holen sie mich mit ihrer Rücksichtslosigkeit auf. Sie brechen kleine Bäume. Sie graben die Pilze aus. Sie zerstören alles. Ich verstehe nicht, warum sie es tun. Aber hauptsächlich, warum versuchen sie mich zu fangen? Ich bin einer von ihnen. Mensch. Und dennoch jagten sie

mich wie ein Hochwild. Ich muss zum Tempo hinzufügen.

Als ich sie zum ersten Mal bemerkte, war mir klar, dass sie keine guten Absichten haben. Sie wurden am Waldrand gestellt. Ich hörte das Klirren von Metall und ihre Stimmen schrien sich gegenseitig an, wo sie hingehen würden, um mich den Weg abzuschneiden. Sie wollten nicht, dass ich in mein Haus komme. "Er könnte sich drin befestigen," sagten sie. Das kaum! Ihr würdet mir mein Haus noch zerstören! Nein, das Ziel war von Anfang klar. Hinter der vom Blitz des Gewitters verbrannten Buche, rechts abbiegen. Ungefähr drei Minuten geradeaus, den Strom überspringen, danach nach links. Da sind die großen Steine. Sie werden nicht warten, um sie zu überschreiten. Das könnte ein Moment der Verwirrung sein. Dann wieder geradeaus, bis ich in den Felsen bin. Meine Verfolger haben Angst, sie zu betreten. Diese Dorf-Dummköpfe denken, dass Geister in Höhlen leben. Sie werden nicht dorthin gehen. Sie werden mich nicht finden. Ich werde überleben.

Una carrera por el bosque

Inspira, expira. Concéntrate en este ritmo. Lleva el pie derecho adelante, apóyalo, transfiere ahí el peso y haz lo mismo con el izquierdo. Mantente derecho, no te encorves. Así aguantarás mucho más.

Correr es duro. Sobre todo cuando se te enreda una zarza en el pie y el suelo está mojado por la lluvia. No hay nada más traicionero que esas espinas húmedas. Basta un montoncito. En un momento pierdes el equilibrio y te vas al suelo. Pero aún así es muy bonito el bosque. Los árboles de hojas al sol de la mañana parece que bailaran. Se extiende el olor de su resina. A veces escucho a algún ave rapaz. ¿Es un busardo o un azor? Da vueltas sobre algún prado cercano y busca algo para comer. Y, si me sentara un momento, seguro que oiría a diferentes animalitos pequeños moverse por entre las hojas caídas.

Pero para eso no hay tiempo. Tengo que correr. Lo que no me gustaría estar oyendo ahora, pero estoy escuchando mejor que bien, se está acercando. Pasos humanos. Gritos. Correr por el bosque es para ellos un gran problema. Pero, a pesar de todo, gracias a su falta de consideración, me son capaces de alcanzarme. Rompen pequeños árboles, sacan setas de la tierra. Lo destrozan todo. No entiendo por qué lo hacen. Pero, sobre todo, ¿por qué intentan encontrarme? Soy uno de ellos. Una persona. Y, pese a eso, han organizado toda una gran cacería. Tengo que aumentar el ritmo.

Ya la primera vez que me fijé en ellos me quedó claro que no llevaban buenas intenciones. Se habían colocado por todas partes alrededor del bosque. Escuché como un tintineo metálico y sus voces, cómo se gritaban entre ellos, adónde iban a ir para cortarme el camino. No querían que me metiera en mi casa. «Podría hacerse fuerte dentro», decían. ¡Imposible! ¡No faltaba más! ¡Me destruirías la mía! No, la meta estaba clara desde el principio. Tras el haya quemado por un rayo de la tormenta de hace dos años, girar a la derecha. Seguir recto unos tres minutos, cruzar el arroyo y, después, hacia la izquierda. Allí están esas rocas grandes. No se esperarán que pase a través de ellas. Eso los podría despistar un momento. Luego, de nuevo recto hasta que llegar a los riscos. Mis perseguidores tienen miedo de pasar por ahí. Esos tontos de pueblo se creen que en las grutas habitan fantasmas. No entrarán. No me encontrarán. Sobreviviré.

Бег в лесу

Вдох, выдох. Сосредоточься на этот ритм. Правой ногой вперёд, шаг, перенеси вес а потом то же самое с левой ноги. Выпрямься, не сутулься. Так выдержишь дольше.

Бежать тяжело. Как правило тогда, когда за ноги цепляется ежевика и когда скользко после дождя. Нет ничего опаснее мокрой еловой хвои. Достаточно одной маленькой кучки. В одну секунду теряешь равновесие и падаешь. Но и так лес прекрасен. Лиственные деревья в утреннем солнце выглядят как будто танцуют. А редкие хвойные между ними стоят как сторожа. Тёмные, таинственные. От них струится запах смолы. Время от времени слышу какую-то дикую птицу. Канюк это или ястреб? Кружит над недалёким лугом и ищет добычу. А если бы я на минуточку присел, непременно услышал бы и других маленьких зверьков, которые снуют под опавшей листвой.

Времени больше нет. Надо бежать. То, что сейчас слышать не хочу, слышится яснее и ближе. Шаги людей. Выкрики. Бежать в лесу им нелегко. Но несмотря на это, благодаря своей небрежности, они догоняют меня. Ломают маленькие деревца. Растаптывают грибы. Всё уничтожают. Не понимаю, почему так поступают. Но главное: зачем так стараются поймать меня? Ведь я один из них. Человек. Охотятся на меня как на большого зверя. Скорее, надо поторопиться.

Уже тогда, при первой встрече мне было сразу ясно, что умыслы их нечисты. Стояли в цепи на окраине

леса. Я слышал звяканье железа и их голоса. Перекрикиваясь друг с другом, они решали, куда пойти, чтобы перерезать мне дорогу. Не желали, чтобы я вернулся в свой дом. «Мог бы там забаррикадироваться», - говорили. Ни за что! Не позволю вам его разрушить! Нет, цель пути с самого начала была ясна. За буком, сожжённым молнией в позапрошлом году, поверну направо. Потом прямо минуты три, перепрыгну ручеек и налево. Там большие камни. Не поверят, что пойду к ним. Это могло бы их на время задержать. Снова прямо и буду у скал. Мои преследователи побоятся вступить в эти места. Деревенские глупцы думают, что в пещерах живут духи. Не пойдут туда. Не найдут меня. Выживу, спасусь.

Básně studentů

Nesmrtelné hlasy smrtných

Překrásné tóny
zahrají kytary
za zpěvu slavných
lidí již zesnulých

Ty silné hlasy
nesouce kapku spásy
zpívají písně milostné
skrývají melodie žalostné

Kryl se ptá bratříčka
zda zavřená jsou vrátka
a paže zemdlená
svírá již anděla

Matuška se slavičky
zpívá si pod fíky
a pouze Tereza
lásku v něm nalézá

Muk dá ti vše co chceš
zlatý důl nebo věž
a na duši má šrám
po nocích tančí sám

Iveta ve jménu lásky
popisuje léta krásy
a o třech oříscích
pohádku vypráví

Tolik nesmrtelných hlasů
lidí smrtných.

Autor: Daniel Rozehnal, O6. B

Člověk

Musíš se dostat nahoru
na vrchol
už neexistují hranice
zábrany a slovo nikdy
a nemožné
nikdo je nezná
všechny hradby padly
a vojska nespoutanosti
valí se po duších
a drancují je
za zpěvu že zítřek
nemusí být
a včerejšek se nevrátí.

Odhod' city
a snaž se být strojem
při putování nahoru
je cesta dlážděna
mrtvolami lidí
co se chovali jako lidé
při putování nahoru
není dovoleno chovat se
jako člověk
srdce musí být z
kamene
a tělo nesmí cítit
bolest
cenou za napití
z pramene moci
je vzdání se
toho kým jsem.

Autor: Dominik Zajíček